

Kravet om ekstraordinære Forholdsregler fremtraadte med saa stor Styrke, at Regering og Rigsdag tog Sagen i sin Haand, efter at Nationalbanken i omtrent eet Aar havde praktiseret en meget skrap Kreditindskrænkning.

Saasnaart der ved Valutaloven var opnaaet Sikkerhed for, at Kronen ikke vilde gaa længere ned, meldte det modsatte Synspunkt sig ganske naturligt til Overvejelse: Hvornaar og hvor langt vil den saa gaa op?

Amerikanske Spekulanter, som har Vanskelighed ved at finde Anvendelse paa Anfordring for deres flydende Kapital, har saa for et Par Maaneder siden kastet sig over den danske Krone og ved Hjælp af ca. 100 Millioner Kroner, som f. T. skønnes indtat i de københavnske Hovedbanker udover det sædvanlige Beløb, fremkaldt den Stigning i Kronekursen, som er kommet til Udtryk i en Værdi af ca. 85 Guldøre. Dette Resultat skyldes desuden den gennemførte Kreditindskrænkning, som paa den ene Side har medført den Fordel, at Lagrene nu ved Kronens Stigning er betydelig mindre, end de var for et Aar siden; men paa den anden Side har haft en ikke ringe Lammelse af produktive Virksomheder til Følge.

Stigningen i Kronekursen vil uvægerlig medføre Tab for dem, der ligger med Lagre indkøbt til en betydelig højere Pris end den, hvortil de samme Varer nu kan købes, og som maa realiseres til de lavere Priser. I hvor stort et Omfang dette vil kunne medføre større Vanskeligheder med eventuel Standsning af de paagældende Virksomheder og voksende Arbejdsløshed lader sig ikke paa Forhaand bedømme. Men at denne Situation vil forhale Industriens Muligheder for at blive frigjort for den Bankgæld, som man ved Sammenbruddet for nogle Aar siden paadrog sig, er uomtvisteligt.

I det store og hele tør man maaske sige, at der er overvejende Sandsynlighed for, at de Virksomheder, som nu er tilbage, vil kunne ride ogsaa denne Storm af, hvis vor Konkurrenceevne som Følge af et ugunstigt Lønniveau ikke staaer i Misforhold til det, Udlandet yder paa de samme Omraader.

Den Omstændighed, at vi ved Lov har fastsat Mindstekursen for Kronen har utvivlsomt bidraget til, at Spekulationen har kastet sig over Kronen, og hvis man ønsker en hurtig Opgang til pari, vil det formentlig være formaalstjenligt at hæve den garanterede Mindstekurs til den Værdi, Kronen har nu. Resten vil da antagelig gaa forholdsvis hurtigt af sig selv.

Spørgsmaalet er imidlertid ikke i første Linie om, hvorledes man faar Kronen op i pari, hvis det ønskes, eller hvorledes man faar den op i en maaske lavere Kurs. Nej, Spørgsmaalet er, hvorledes man holder den i den saaledes fastlagte Kurs uden at risikere Tilbagefald eller en knusende Arbejdsløshed som Følge af de ved Kreditindskrænkning og manglende Konkurrenceevne standsede Virksomheder. Spørgsmaalets Kærne turde ligge i, om Befolkningen i Konkurrence med Udlandet yder tilstrækkeligt Arbejde i Forhold til den Levofod, som man nu har og ganske særligt, om denne Levofod ved en forbedret Kronekurs vil kunne opretholdes baad af de monopoliserede Virksomheder og af dem, der maa kæmpe med udenlandsk Konkurrence. Det hævdes fra autorativ Side, at Arbejdsløn, Arbejdstid og faglige Skillelinier maa der under ingen Omstændighed røres ved. Skal der bringes Ofre, maa det være Kapitalen og Driftslederne, som det gaar ud over. Ledernes Indtægter kan altid gøres til Genstand for Krtitik. Kun er det at foretrække, at have dygtige, vellønnede Ledere fremfor udygtige, lavere lønnede, da de sidste altid i Længden er de dyreste. Uheldigt bliver det naturligvis, hvis man har vellønnede, udygtige Ledere. Derimod er der næppe meget at tage af det Udbytte, Kapitalen i den kommende Tid kan vente